

РЕШЕНИЕ

№ 2527

гр. София, 15.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 18.03.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Маруся Йорданова

ЧЛЕНОВЕ: Цветанка Паунова

Мария Бойкинова

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **651** по описа за **2022** година докладвано от съдия Маруся Йорданова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по жалба на Столична община, чрез процесуален представител юрк. Ц. срещу решение от 09.11.2021 г. по НАХД № 9432/2021 г. на СРС, НО, 96-ти състав, с което е отменено Наказателно постановление (НП) № 379909/12.02.2021 г., издадено от зам. кмета на Столична община. С цитираното НП на Д. И. П. е наложена „глоба“ в размер на 50 лв. за извършено нарушение на чл. 18, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3, във вр. с чл. 46, ал.1 и чл. 47, ал. 1 от Наредбата

Срещу постановеното решение е подадена касационна жалба от Столична Община с оплаквания за неправилност поради нарушения на процесуалните правила.

В съдебно заседание касаторът, чрез юрк. В. поддържа касационната жалба. Моли решението на СРС да се отмени като неправилно и да се постанови ново, с което да се потвърди НП.

Ответникът, редовно призван, чрез адвокат У. оспорва жалбата и счита същата за неоснователна. Претендира присъждане на разноските по делото, съобразно предоставен списък.

Прокурорът от СГП дава заключение, че касационната жалба е неоснователна и решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

Административен съд София – град намира, че касационната жалба е допустима, като подадена от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, в преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

Разгледана по същество - касационната жалба е неоснователна и не е налице наведеното касационно основание.

В производството пред СРС е установено, че на 30.01.2021 г., около 7:35 ч., в [населено място], Д. И. П. е пътувал с А 305 /инв. № 3312/ констатирано след спирка: [улица]посока: „Централна гара“, район: [улица]е пътувала без редовен превозен документ и е отказала да закупи карта за еднократно пътуване, продавана от контролър по редовността на пътниците. При така изложената фактическа обстановка бил издаден АУАН, а въз основа на него и процесното НП. Настоящият съдебен състав напълно споделя доводите на СРС за допуснати съществени процесуални нарушения касаещи се до описанието на извършеното нарушение.

Възприетите от СРС фактически обстоятелства напълно кореспондират със събраните от него доказателства. За да постанови същото, правилно първоинстанционният съд е обосновал правен извод, че при съставянето АУАН и издаването на НП са допуснати съществени процесуални нарушения на ЗАНН и същите са в несъответствие с материалния закон.

След преглед на АУАН и НП, правната квалификация на нарушението е по чл. 18, т. 1, т. 2 и т. 3, вр. чл. 46, ал. 1 и чл. 47, ал. 1 от НРУПОГТТСО.

Както в АУАН, така и в НП е посочено, че с поведението си пътникът е нарушил чл. 18, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 от Наредбата. Тази разпоредба обаче урежда различни хипотези, свързани с отделни задължения на пътуващите в градския транспорт, а именно: да притежават превозен документ, да го представят на контролните органи, както и да слязат от превозното средство на следващата спирка и да предоставят на контролните органи лична карта/личен паспорт за съставяне на акт за административно нарушение при констатирано нарушение и отказ за закупуване на карта за еднократно пътуване. Видно от текста на АУАН и НП -посочени за нарушени са всички хипотези, поради което не е ясно за кое от тези деяния е санкционирано лицето. Дори да се приеме, че е нарушена всяка от тях, то това не е отразено в словесното описание на акта и НП, а освен това биха представлявали отделни нарушения, за което с оглед забраната на чл. 18 от ЗАНН е недопустимо да се налага една обща санкция. Ако се приеме, че нарушението е единствено по т. 1, следва, че цифровото изражение на нарушените законови разпоредби не съответства на словесното описание на нарушението, което винаги представлява съществено нарушение на процесуалните правила поради неяснота на обвинението в извършване на конкретно административно нарушение и невъзможността на извършителя да ангажира адекватно защитата си.

Другата посочена за нарушена разпоредба в АУАН и НП – тази на чл. 46, ал. 1 от Наредбата, предвижда, че „при констатиран от длъжностно лице - контролър по редовността на пътниците случай на пътуване без редовен превозен документ или с нередовен превозен документ пътникът закупува карта за еднократно пътуване, продавана от контролър по редовността на пътниците: 1. в превозното средство картата се валидира от длъжностното лице - контролър и дава право на пътника да продължи пътуването си със същото превозно средство; 2. при слизане на нередовния пътник, последният заплаща стойността на картата на спирката“. Така цитираната

разпоредба не санкционира отказ на нарушителя да бъде закупена от него карта за еднократно пътуване, продавана от контролора по редовността на пътниците, а регламентира реда за прилагането на тази мярка. Освен това не е посочено от органа коя от двете визирани в разпоредбата и взаимно изключващи се хипотези е нарушена. Във връзка с горепосоченото се установи, че в НП не е описана точно и ясно правната квалификация на нарушението, за което е наказано лицето, като с това е нарушен чл. 57, т. 5 и т. 6 от ЗАНН. Настоящият съдебен състав споделя съжденията на СРС, че допуснатите процесуални нарушения са ограничили ефективното упражняване на правото на защита на санкционираното лице. За ответника по касация е останало неясно какво конкретно нарушение е извършил и е препятствана възможността му адекватно да организира и проведе в пълен обем правото си на защита.

Настоящият състав на АССГ, счита че към датата на извършване на нарушението и към датата на издаване на процесното НП, е била в сила Наредба за реда и условията за пътуване с обществения градски транспорт на територията на Столична община, приета с Решение № 178 на СОС по Протокол № 51 от 05.04.2018 г. Съгласно чл. 49 във връзка с чл. 47, ал. 1 от НРУПОГТТСО при пътуване без редовен превозен документ или с нередовен превозен документ и отказ на пътника да закупи карта за еднократно пътуване, продавана от контролор по редовността на пътниците, длъжностното лице по контрола съставя акт за установяване на административно нарушение, за което е предвидено наказание „глоба“ в абсолютен размер от 50 лева /чл. 49/. Според параграф 1, т. 1 от ДР на НРУПОГТТСО превозно средство е трамвай, тролейбус, автобус или метровлак, с който се осъществява обществен градски транспорт на територията на Столична община. Разпоредбата на чл. 101, т. 1 от ЗАвт П, също действаща към процесния момент, предвижда пътник в моторно превозно средство за обществен превоз, който пътува без билет или друг превозен документ, да се наказва с глоба в размер от 10 до 50 лева - за превози по общинските транспортни схеми. Съгласно пар. 1, т. 11 от ДР на ЗАвтПр това е общодостъпна схема, с която се предоставят за експлоатация автобусните линии в община, област или в цялата страна, тоест съгласно относимата законова регламентация общественият градски транспорт на територията на Столична община, осъществяван с автобуси, е превоз по общинските транспортни схеми.

Анализът на посочените разпоредби сочи, че е налице пълно съответствие на признаците на деянието, посочено като административно нарушение в Закона и в Наредбата, когато общественият градски транспорт е автобусен, както е в процесния случай. Видно е, че горепосочените санкционни разпоредби на ЗАвт П /чл. 101/ и на Наредбата /чл. 49/ за едно и също нарушение предвиждат различни по размер санкции.

Следователно, разпоредбата на чл. 49 от НРУПОГТТСО противоречи на чл. 101, т. 1 от ЗАвтП в частта за размера на предвиденото административно наказание. Разпоредбата на чл. 101 от ЗАвтП не е бланкетна и признаците на извършеното нарушение не подлежат на попълване от друг нормативен акт. Недопустимо е обществени отношения, изчерпателно уредени със закон, да се преуреждат с подзаконов нормативен акт, като за същото нарушение се предвижда по-високо /с оглед неговия минимум/ по размер административно наказание, макар и от същия вид - "глоба". Противоречието между закон и подзаконов акт обуславя отмяната на НП, издадено за нарушение по наредба на СО /НРУПОГТТСО/, противоречаща на ЗАвтП, на основание чл. 15, ал. 3 от ЗНА.

С оглед изхода на спора на ответника се дължат разноси в размер на 360 лв., представляваща адвокатско възнаграждение видно от представения по делото договор за правна защита и съдействие от 17.03.2022 г.

При служебната проверка, не се установиха невъзведени от касатора пороци по чл. 218, ал. 2 от АПК на обжалвания съдебен акт. Процесното решение на СРС се явява обосновано и законосъобразно, а касационните възражения срещу него неоснователни.

Воден от горното на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София – град, VI-ти касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 940 от 09.11.2021 г. по НАХД № 9432/2021 г. на СРС, НО, 96-ти състав.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на Д. И. П. сумата в размер на 360 лева, (триста и шестдесет лева) представляваща адвокатско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: